OCHII
SFINXULUI
ROBERT KRAFT
1
CU AUTOMOBILUL BLINDAT
ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 1

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. I

O SUTĂ MILIOANE DE DOLARI

Oraşul New York se află pe o insulă despărţită de continent de fluviul Hudson şi pe această insulă se ridică vile spaţioase cu grădini, sau palate de vară, ale căror posesori nu sunt numai simpli milionari în dolari, ci magnaţi financiari în toată puterea cuvântului.

Acesta era cadrul maiestuosului palat a cărui mândru proprietar era L. P. Deacon.

Posesorul câtorva mine de cărbuni şi puţuri petroliere, Mister Deacon era acţionarul principal şi directorul acestui consorţiu, plătit cu un salariu de el însuşi, în această calitate, mai mare decât o jumătate de milion de dolari.

Tocmai îşi luase concediul pe care voia să şi-l petreacă pe domeniul său urban, dar în ciuda tâmplelor sale ninse de povara anilor. Mister, Deacon nu-l putea gusta şi nu era hotărât să se dedea odihnei. Singurul său fiu, Arthur, se întorsese dintr-o călătorie de studii din Europa. Lui intenţiona să-i ţină tatăl lui, în propriu-i birou spaţios, o prelegere.

Tânărul Arthur se pare că studiase în capitalele statelor europene cu deosebit sârg şi în primul rând ştiinţele naturii.

Arăta de altfel şi destul de obosit, deşi avea un cap studios, cu părul său bine îngrijit, despărţit printr-o cărare. Altminteri, un tânăr cu totul şi cu totul remarcabil, elegant, frumos şi un gentleman desăvârşit.

Era ocupat pe moment să-şi treacă degetele prin bărbuţa neagră, perfect tăiată, privind resemnat şi plictisit afară pe fereastră, în timp ce tatăl său îi transmitea lui, micuţului fiu şi moştenitor, cuvenitele învăţături şi sfaturi părinteşti cu privire la primele deprinderi ale viitoarelor sale îndatoriri ca om de afaceri.

— E vorba aici de un anume Maximus Morris îl cunoşti, sau cel puţin ai auzit de el?

— Nu!

— Păi, lui îi aparţine schitul de călugări, plasat undeva în

districtul exploatărilor noastre miniere din Newton.

Schitul este vechi, îl cunoşti şi tu prea bine, după cum mai ştiu că a reprezentat întotdeauna un spin în ochi, de care m-aş fi lipsit bucuros. Mai ales că proprietarul nu a vrut să-l vândă, dar pe omul însuşi nu l-am văzut. Uite cum stau lucrurile: când am cumpărat pământul fermierului acela din Newton acum zece ani, n-am întâmpinat nici o dificultate de bănuit. Cei de acolo n-au ştiut niciodată că stăteau pe un teren atât de bogat în diamante, încât i-ar fi făcut milionari pe fiecare dintre dânşii, dacă ar fi vrut-o. Aşa se face că am cumpărat întregul ţinut aproape pe nimic. Numai unul dintre aceştia n-a căzut la pace şi mă refer acum la proprietarul acelor mine mănăstireşti de care-ţi vorbeam. E vorba de un teren totuşi de patru acri, care aparţine lui Maximus Morris. I-am oferit dublul, apoi i-am triplat suma care i se cuvenea pentru un astfel de teren, dar… degeaba.

Voiam să săpăm şi aici puţurile noastre miniere, dar mai târziu s-a dovedit că vâna principală ducea tocmai sub construcţia mănăstirii. Iată de ce ţineam să obţin numaidecât acest teren. Ca să nu mai vorbesc de alte motive. De acolo veneau şi rezervele de apă. De aceea i-am mărit mereu oferta, de la cinci mii de dolari şi până la o sută de mii, dar… zadarnic!

Acest individ ciudat nici măcar nu s-a învrednicit să-mi răspundă la scrisori.

— Poate că doreşte să-şi exploateze singur propria lui mină de cărbuni.

— Nici măcar asta.. Am început să-l observ mai cu atenţie pe ciudatul acesta. Bănuiala de la început mi s-a adeverit, întrucât aceşti patru acri au reprezentat tocmai grădina fostei mănăstiri, înconjurată acum de un gard înalt.. Pentru un detectiv îndemânatic asta nu reprezentat totuşi o piedică.

Răspunsul pe care l-am primit a fost edificator. Nu, în interiorul grădinii, sălbăticită de acum, n-a fost săpat nici un puţ. Sigur, în interiorul clădirii n-a putut pătrunde nimeni, dar am exclus ca tocmai aici să fi săpat vreo mină.. Bătrânul Morris pare să aibă o pasiune ciudată. Locuieşte în vechiul corp de clădire al bătrânei mănăstiri de un sfert de un sfert de secol, înconjurat de trei oameni, aparent strungari. Şi spun asta, pentru că se aud permanent zgomote specifice muncii acesteia: sudură, lovituri de ciocan, piliri. Asta-i tot ce am putut să aflu. Dar nimic despre aranjamentele financiare.

— Scuză-mă, tată, dar ce ar putea suda el acolo?

— Bătrânul pare să fie un fel de cercetător, un savant dereglat, care doreşte să inventeze *perpetuum mobile,* sau altceva de genul ăsta.

— Un perpetuum mobile? a zâmbit tânărul stăpân Arthur. Hai că-mi vine să râd. Nu cumva vrea să-l facă din aur?

— Naiba ştie! Poate să fi avut iniţial bani, dar acum în toana asta i-a cam tocănit pe toţi. În plus, mai are şi o fiică, care nu-i prea de acord cu gărgăunii aceştia şi a cărei educaţie îl costă o mulţime de bani.

Acum un an bătrânul Morris şi-a ipotecat proprietatea pentru suma de trei mii de dolari, Prima sută a dobânzii a plătit-o la termen, dar pe a doua a trebuit să o amâne.

Am aflat repede de treaba asta şi i-am cumpărat ipoteca. Fireşte că nu ieftin. Se înţelege că l-am somat să plătească şi astăzi e scadenţa. Cu bătrânul Morris nu mai pot trata, întrucât a murit şi a fost îngropat acum trei zile.

Fiica sa mi-a scris însă în grabă pentru o nouă păsuire. Asta însă nu mai merge.. Am convocat-o aici. Ce oră este? Aproape zece! În jur de ora asta ar trebui să apară, altfel anunţ portărelul pentru execuţia silită a întregii proprietăţi, inclusiv cu blestematul de perpetuum mobile.

Şi această demoazelă să nu-şi închipuie că o să-i ofer din nou o sută de mii de dolari. Nici măcar zece mii, patru mii de dolari e tot ce o să-i dau. Şi dacă nu-i mulţumită, atunci valea! Ducă-se pe pustii şi să facă băi de soare din parte-mi..

Plictisit nu mai puţin ca mai înainte, tânărul Arthur a privit detaşat peisajul primăvăratic unde intenţiona tatăl său să-şi expedieze în curând prezumtivii parteneri de afaceri.

— Îi vorba de Miss Leonor Morris? a vrut să ştie Arthur.

— Acesta-i numele femeii, i-a răspuns în silă papa, ce nu părea să fie un admirator necondiţionat al genului frumos.

— Am cunoscut acum câtva timp la Paris o tânără cu acest nume.

— Se prea poate, călătoreşte încontinuu, în Franţa, Germania şi Elveţia. I-o tipă cultă şi educată.

— S-ar putea să fie. Cum am mai spus-o, aceasta nu gustă chiar deloc recluziunea impusă a tatălui său.

— Dar tot pe drumuri, n-a putut creşte corect. Crezi ca s-a sălbăticit prin străinătăţi? Nu-i aşa, papa? l-a întrebai Arthur pe tatăl său, dar acesta nu a observat ironia.

— Te cred şi eu. În plus, nici nu mai e aşa de tânără.

— Şi înaltă cât un cocostârc, de n-o mai încap hainele.

— Dar de ce trebuie să fie înaltă ca un cocostârc, a întrebat absent Mr. Deacon senin, care era clar că se gândea la cu totul altceva.

— Şi e şi şchioapă pe deasupra!

— Şi de ce ar fi şchioapă?

— Arthur, ce naiba, nu vrei să revii cu picioarele pe pământ? Voiam să-ţi spun despre minele de cărbuni din Rusia şi…

Dar tânărul a tresărit puternic după ce aruncase cu o fracţiune de secundă înainte o privire pe fereastră.

— Ia te uită, papa, la minunăţia asta! Un motor de tip nou, cu o viteză fenomenală!

Dar bătrânul Deacon nu era un împătimit al curselor nautice sau de alt gen, aşa cum părea să fie odorul şi moştenitorul sau. Acesta nu vorbea decât despre curse şi motoare, dar acum a trebuit să recunoască faptul că era vorba aici de un model extrem de puternic, care mâna ambarcaţiunea aceea de-a lungul fluviului Hudson.

Arăta ca un fel de cutie lunguiaţă, de culoare cenuşie închisă, ceva ce se asemăna cu un sicriu, care dezvolta însă o viteză uluitoare pe valurile învolburate ale fluviului, de-a lungul căruia evolua.

— Ei drace, dar ce se întâmplă acolo? a strigat Arthur. Ambarcaţiunea se îndreaptă direct înspre mal, trebuie să acosteze… sau mai degrabă să eşueze la mal. Un accident..

Dar nu! Nici vorbă de aşa ceva! Ambarcaţiunea nu a eşuat defel, ci a ancorat frumos la mal, după care s-a transformat într-un automobil silenţios, dispărând în curând după o limbă de pământ, ce-l sustrăgea privirii. Un automobil combinat cu o ambarcaţiune, sau barcă cu motor!

— De necrezut, aproape, a ţipat cuprins de uimire Deacon junior. Asta-i o invenţie de primă mărime, nemaivăzută pe meleagurile noastre, tată!

— Şi pe bună dreptate, a adeverit acesta. O astfel de invenţie chiar că trebuie să aducă ceva venituri posesorului acesteia, văzând Deacon, senin îndată aspectul practic al afacerii. Dar să vorbim mai bine despre minele siberiene de cărbuni ale Rusiei şi cum am putea face să ni le însuşim.

Îl silea de fapt pe fiul său să-i acorde întreaga atenţie, până când, prin sunetul soneriei un servitor i-a atras atenţia.

Acesta i-a adus pe o tavă de argint cartea de vizită a unui

musafir.

— Ah, Leonor Morris! Spune-i să intre.

Şi aceasta şi-a făcut apariţia. Dar ea nu era Miss Leonor Morris, pe care tânărul Arthur o cunoscuse la Paris.

Nu avea nici înălţimea unui cocostârc şi nici nu şchiopăta. În plus, nu era deloc bătrână. Chiar dimpotrivă!

Rochia simplă neagră nu-i putea ascunde eleganţa şi tinereţea înfloritoare a chipului său cu trăsături rasate ale unei frumuseţi desăvârşite..

Tânărul Arthur, care avea în minte numai chipul aceleia pe care o cunoscuse la Paris sub acest nume, nu şi-a putut ascunde surprinderea, lucru care i se întâmplă de altfel şi tatălui, lui Deacon senior.

— Miss Leonor Morris? a întrebat acesta bănuitor şi precaut, uitându-se să vadă dacă totuşi nu cumva această Diană, zeiţă a frumuseţii întruchipate, şchiopăta totuşi.

— Da.

Asta era deci!

De-acum negocierea putea începe, pe cât mai scurtă şi expeditivă cu putinţă.

— Ei, puteţi să-mi plătiţi ce-mi datoraţi?

— Nu!

— Ei; şi atunci ce doriţi mai precis?

— O sută de milioane de dolari!

Mister L. P. Deacon s-a precipitat puţin înainte, ducându-şi mâna pâlnie la ureche, ca şi cum n-ar fi înţeles sau auzit prea bine.

— Cât?

— O sută de milioane de dolari.

Din nou Mr. L. P. Deacon a dat semne de nelinişte, aproape prăbuşindu-se în fotoliu.

— O sută... de?

— O sută de milioane de dolari, s-a auzit pentru a treia oară răspunsul rece şi... implacabil.

— O sută de milioane... de ce? a început el să se bâlbâie din nou, neînţelegând nici de data asta să producă o contraîntrebare cuvenită.

— De dolari! din nou lovi vocea rece a fetei ca un metronom.

Acum magnatul Deacon se părea că pricepuse în fine, întrucât s-a ridicat de pe fotoliu, necontenind să-şi rotească gâtul.

— Aşadar, pretindeţi o sută de milioane de dolari.

— Da, mă mulţumesc doar cu atât.

— Vă simţiţi bine...?! Dumneavoastră sunteţi...?

— Mă numesc Leonor Morris, fiica lui Mr. Maximus Morris, care a descoperit ceva ce face inutile toate zăcămintele de petrol sau de cărbune de sub scoarţa pământului.

Deacon, care stătea în capul consorţiului şi era deţinătorul principal al acţiunilor societăţilor miniere şi de ţiţei cele mai bine plasate din lume nu putea fi bănuit că era greu de cap. Ceea ce auzise acum ar ti trebuit să-i fie de ajuns..

Mister Deacon şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor şi-a slobozit pântecul în afară, afişând o ţinută ostentativă. Apoi s-ă mărginească înspre fiul său şi spre doamna care-i tăcuse efortul, zâmbind neîncrezător.

— Ei, pe naiba!

— Voi fi tot atât de laconică, mister Deacon, Voi proceda la un experiment. Daţi-mi, vă rog, o sticlă cu apă, nu vă cer mai mult!

Mişcările mecanice, cărora bătrânul Deacon li se supuse aproape inconştient mergând ca în transă înspre o măsuţă

laterală, de unde a luat o carafa de apă, probau din nou? Dacă mai era cazul, că în acele momente se petrecea ceva neobişnuit.

Leonor la rândul ei a scos o batistă de mână, în care era învelit un recipient de sticlă de o formă bizară, din care se eschiva o mică sârmă ce era în contrast cu conţinutul greu de definit al recipientului.

— Uitaţi-vă aici, domnilor!

Atât tânărul, precum şi bătrânul Deacon şi-au aţintit privirile neîncrezătoare, neliniştite, înspre sârmuliţă.

— Ce reprezintă asta?

— Vă rog să n-o atingeţi! N-o să-mi scape din mâini. E vorba de un glonţ mititel din argint pe care-l vedeţi la mijlocul sârmei. Această substanţă se numeşte morisit, după numele inventatorului ei, care a fost şi tatăl meu.. Aceasta posedă proprietatea ca apa care se bazează în esenţă pe unirea a două componente, a două părţi de hidrogen şi o parte de oxigen, să se descompune în substanţele acestea elementare şi de fapt într-o proporţie nelimitată..

Amestecul acestor două gaze se constituie în compozitul detonant, atât de folosit pentru încălzire, iluminat şi în general ca sursă de energie.

Pentru acest scop morisitul este sudat într-o sârmă de cupru şi una de zinc. La polul metalului cupru se dezvoltă oxigen, iar la cel de zinc hidrogen, aşa încât se produce o pilă electrică ad-hoc, priviţi aici!

Ea a adus sticla mai aproape, care s-a dovedit că consta din două părţi distincte, deşi sudată una în cealaltă. Cea de jos poseda un dispozitiv care ţinea întinsă sârma, iar deasupra prin cap penetrau trei tuburi de sticlă, care conduceau la un fel de pâlnie, toate aceste tuburi fiind prevăzute cu ţevi de cauciuc şi robinete.

După ce Leonor a stabilizat substanţa, a cărei stare de agregare era greu de precizat, izolând-o de restul dispozitivului, a condus-o încetul cu încetul înspre tubul de sticlă de la exterior, după care a închis întreaga sticlă. Dacă domnii de faţă n-ar fi fost sub imperiul a cu totul altor simţăminte, poate că ar fi admirat dexteritatea acestei tinere femei care mânuia retorta şi în general dispozitivele misterioase pe care le evocase, cu atâta pricepere şi confidenţă. Erau doar mâinile fine ale unei tinere fete, obişnuite să poarte inele, lucrând la un dispozitiv atât de complicat şi misterios.

— Ei, cred că am terminat cu preparativele preliminare. Daţi-mi, vă rog, sticla cu apă care vă aparţine şi nu mă puteţi acuza apoi de şiretlic. Vedeţi, prin această pâlnie voi turna apă în aparat. Aşa, acum este aproape plin. Priviţi!

Imediat s-a produs o dezvoltare abundentă de gaz la cei doi poli. Şi fata a continuat:

— Este vorba numai de un gram de morisit şi gazul dezvoltat este suficient pentru a alimenta cu energie un motor de un cal putere. Aceasta este puterea morisitului, pe care n-o voi putea expune în totalitate în circumstanţele date. Dar să vedem cum stăm cu încălzirea şi iluminarea. Acum voi deschide cele două robinete, lăsând gazele să se amestece. Urmează să aprind şi fata şi-a pus în practică intenţia cu ajutorul unui chibrit. S-a format o flacără lungă, puţin vizibilă.

Bătrânul Deacon nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi-a apropiat degetul de recipient, după care şi l-a retras instantaneu cu un ţipăt de durere.

— Asta-i o flacără de hidrogen, l-a lămurit Leonor. Pentru a arde nu are nevoie decât de oxigenul atmosferic. Acum însă voi produce şi o flacără de oxigen, după care le voi amesteca, rezultând prea bine cunoscutul gaz detonant.

Dintr-o altă parte a tubului de sticlă, a izbucnit o nouă flacără, una mai strălucitoare, de care n-avea voie să se apropie nimeni.

— Această flacără e suficientă pentru a încălzi un cuptor de gătit, sau să asigure căldura într-o gospodărie de mărime medie pe timp de iarnă, fireşte, asigurând şi lumina necesară în tot acest timp. O întreagă sală uriaşă de bal ar putea-o la fel de bine lumina. Voi folosi o bucăţică de calcar.

Imediat a izbucnit o lumină albă, care i-a făcut pe toţi cei de faţă să închidă orbiţi ochii.. Apoi Leonor a probat pe rând cretă colorată în roşu, galben şi albastru, obţinând de fiecare dată o varietate de lumină colorată corespunzător.

— Aşa cum se cunoaşte, se poate vorbi de gaz exploziv, care este în stare să pună în mişcare un motor, sau cu ajutorul unui dinam, să se obţină energie electrică. E vorba de un gram de substanţă, echivalentul unui cal putere, sau o căldură ori lumină corespunzătoare. Totul concentrat într-o masă mică, foarte uşor maniabilă. O sută de grame de morisit ar avea mărimea unei alune şi ar echivala cu o sută de cai putere.

Tânăra fată a închis robinetele, demontând repede aparatul. Tăcuţi şi uimiţi, ca niciodată în viaţa lor, cei doi bărbaţi au privit

încă o dată la degetele îndemânatice ale fetei.

— Şi; şi… de fapt despre ce substanţă e vorba aici? a întrebat tânărul Deacon, după un oarecare efort de gândire.

— Deocamdată asta rămâne secretul meu. După cu v-am mai spus, de aici înainte petrolul şi cărbunele nu-şi vor găsi nici o valoare de întrebuinţare.

— O ho, o ho, a început deodată să geamă Deacon senin. Mai sunt destule aspecte de lămurit. Cât costă producerea substanţei?

— Aproape nimic!

— Aproape!

— Aproape nimic, l-a completat Leonor. Detaşată, pe Mr. Deacon, care nici nu mai putea vorbi.

Un gram de morisit poate descompune orice apă de pe Tera. Întreaga cantitate de apă care se doreşte, deşi nu e cazul şi ar necesit un timp prea îndelungat.. Morisitul pe de altă parte poate fi produs în orice cantitate. Problema este că necesită un timp, cel puţin de doi ani pentru a fi produs.

Acest gram de aici şi încă patru sute de grame sunt rezultatul primelor încercări duse de tatăl meu până la capăt.

Cu puţin înainte de moartea sa, tatăl meu s-a decis pentru o sută de tone, sau cel puţin două mii de chintale, care urmau să se obţină în doi ani. Adică o sută de milioane de grame, care corespund tot atâtor cai putere. Aceste o sută de milioane de grame vi le ofer pentru tot atâţia dolari. Un doar pentru un cal putere nu este prea mult. Puteţi vedea acest gram pentru o sumă triplă sau înzecită.

Dacă nu încheiem noi afacerea, pot să mă adresez unei alte societăţi, dar în acest caz, cu petrolul şi cărbunele dumneavoastră nu veţi mai obţine nici un profit, aşa cum am mai spus-o!

Îmi pare rău de acţionarii dumneavoastră, de asta am venit mai întâi aici.

Prin urmare, ne putem revedea peste doi ani!

Leonor deja împachetase totul, fiind pe cale să se retragă.

— Şi documentele, licenţa, secretul fabricaţiei, a strigat Deacon în pragul unei agitaţii neobişnuite.

— Nu aveţi nevoie de asta. Această substanţă poate să o obţină orice chimist, după ce o examinează puţin. Faptul de a ajunge la o astfel de idee. Asta reprezintă esenţialul.

— Lăsaţi-mi cel puţin aparatul cu morisitul acesta aici.

— La ce bun? a întrebat Leonor, care abia îşi putea reprima un zâmbet.

— Vreau să mă conving că toată tărăşenia asta nu-i numai o treabă de moment şi că durează în timp.

— Ei, Mr. Deacon, a spus fata zâmbind, n-am afirmat oare că orice copil ar fi în stare să copieze aparatul, construind unul similar?

— Păi, puteţi să-l închideţi şi să-l sigilaţi.

— Nu, nu poate să fie astfel înstrăinat. Ceva ce în doi ani aduce douăzeci de tone de morisit pentru o sută de milioane de dolari din nimic.. Tatăl meu a construit şi un automobil special.

— Nu-i cumva acela care a înfruntat nu de mult valurile Hudsonului? a întrebat-o tânărul Deacon pe fată.

— Chiar acesta. Este mânat de forţa a patru sule de grame de mirosit care livrează cei patru sute de caii putere.. Şi chiar în acest automobil voi face eu o călătorie peste doi ani în jurul globului terestru.

— Şi cele o sută de tone unde ar fi preparate? a vrut să ştie bătrânul Deacon.

— Ei, domnilor, asta nu v-o mai spun! Ipoteca a fost făcută numai pentru teren şi nu pentru clădire. Înainte de a pleca în călătoria mea voi închide clădirea şi nu veţi putea găsi nimic la mine.

La revedere, peste doi ani, aşadar!

După o scurtă înclinare a capului, fata a părăsit încăperea.

Ca lovit de trăsnet, bătrânul industriaş s-a prăbuşit îndărăt în fotoliu.

— Suntem ruinaţi, ruinaţi pentru totdeauna! a gemut el din adânc.

— Da, dacă-i adevărat, toate minele noastre şi puţurile de petrol nu valorează nici cât o ceapa degerată, a mormăit acum ca pentru sine tânărul Deacon privind pe fereastra.

Curând a apărut din nou straniul automobil dintre ape, luând-o de-a lungul malul. Un zgomot nelămurit l-a făcut pe Arthur să se întoarcă. În spatele lui stătea tatăl său, pe faţa căruia se zugrăvea acum o hotărâre de nezdruncinat.

— Arthur, invenţia asta trebuie sa fie neapărat a noastră. Trebuie! Suntem datori întregii umanităţi cu asta. Îţi cer chiar să întreprinzi această căsătorie în jurul lumii, dacă va fi necesar, le-ai lăudat adesea în faţa prietenilor tăi că nu-ţi poate rezista nici o femeie, te-am auzit. Şi acum e momentul să ţi-o reamintesc.

Foloseşte-ţi farmecul şi dacă trebuie, căsătoreşte-te cu această diavol iţă.

Mai departe, cei doi, tată şi fiu, au şi început să urzească planuri de însurătoare.

A apărut din nou straniul automobil dintre ape, luând-o de-a lungul malului.

CAP. II

UN GLOBE-TROTTER PE CARE NU-L CREDE NIMENI

Pe drumul de ţară care duce de la Newark la Newton mărşăluia acum o fiinţă, care nu semăna nici cu o fiinţă din epoca romanţioasă a Vestului îndepărtat, dar nici cu una din epoca industrială contemporană. Era vorba doar de un individ bine clădit, robust, de o statură uriaşă, undeva de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un vechi costum de vânătoare din piele netăbăcită, uzat peste măsură. Capul îi era acoperit cu o pălărie fară formă, iar în picioare era încălţat cu nişte mocasini indieni.. Pe umăr purta o geantă de vânătoare cu franjuri ferfeniţă, petrecută cu un laţ care-i asigura o oarecare mobilitate, alături de o carabină cu ţeavă dublă, uzată şi ea de o îndelungată întrebuinţare în zona trăgaciului.

Era clar de la o poştă că acest călător, acest globe-trotter, nu o luase de plăcere per pedes apostolorum pe şoseaua care ducea spre Newton, ci doar pentru că îi lipsea o jumătate de dolar pentru a uza de serviciile căilor ferate. În acest caz, poate s-ar fi lipsit de preţioasa lui flintă de vânătoare.

Înainte cu opt ani, Georg Hartung a mărşăluit pe acelaşi drum cu gândul de a prospecta pentru linia ferată. Era la fel îmbrăcat şi cu o armă pe umăr, oarecum de aceeaşi dimensiune şi primul dolar economisit l-a dăruit primei femei sărmane care i-a ieşit în cale, dar desigur, pe vremea aceea costumul era altul şi de fapt, tot din piele, dar nou-nouţ. A străbătut America în lung şi-n lat până la San Francisco, trăind din vânat şi din ajutorul prietenilor, netrebuind deloc să muncească pentru pâine şi apă. Nu putea să se oprească nicăieri pentru o perioadă mai lungă de timp, întrucât îşi pusese foarte multe de realizat în plan.

Din San Francisco tot mereu spre nord, apoi călătorind pe un

gheţar de-a lungul strâmtorii Bering înspre Asia, după care cotind-o în direcţia sud-vest, spre Siberia, Manciuria şi China, către India inferioară, de la Calcuta la Bombay şi iarăşi înspre nord, prin Belucistan şi Arcadia.

Şi iată-l! Străbătând râuri şi fluvii importante, înotând prin canalul de Suez, făcând marele tur de la Cairo la Capetown, de la nord spre sud, străbătând întreaga Africă!

Avea la ce să-i folosească mocasinii, după cum, fireşte, multe ediţii ale costumului său au fot schimbate, confecţionate de el însuşi atunci când fusese cazul.

N-a putut străbate la pas şi America de Sud, dar în calitate de muncitor a ajuns şi la Buenos Aires. De aici voia să traverseze întreaga Argentină înspre coasta de vest.

Perpendicular pe direcţia asta se situa Valparaiso, dar existau şi spre sud câteva oraşe şi când omul e obişnuit să străbată pe jos mii de mile, ce mai contează un mic ocol?

Aşa că a luat-o în direcţia sud-vest peste pampas, năzuind înspre Chile, apoi prin strâmtoarea Inka către Panama şi prin Mexic şi alte câteva state din sud, îndărăt la New York. Şapte ani a peregrinat astfel Georg Hartung şi zilele de odihnă pe care şi le-a luat au putut fi numărate pe degete. Fireşte, a mai şi dormit în timpul acesta, a fost la vânătoare şi a preparat vânatul. De altfel, pieile de animale din care şi-a creat costume le cosea în plin marş, iar ajustările se făceau din parte vieţii însăşi.

Dar mai întâi îl despărţea de oraşul New York doar Hudsonul, Cu el nu adusese nici un ban din călătoriile sale, pentru a străbate cu bacul fluviul. Dar ce, aveau să-l împiedice cei câţiva kilometri lăţime a fluviului mult dorita reîntoarcere? Mai străbătuse şi alte fluvii prin înot şi totuşi fusese cât pe ce ca apele Hudsonului să-l târască în ocean, unde cu siguranţă şi-ar fi pierdut viaţa. Cu toate acestea, în urma unei forţări supraomeneşti, a reuşit să atingă cheul.

Aşa i-a reuşit să atingă până la o casă de editură, unde şi-a povestit păţaniile. Aşa am reuşit şi eu, adunând de ici de acolo să înjgheb povestirea de faţă. Şi ceea ce Hartung credea că înseamnă un noroc pentru sine, era în acelaşi timp şi un nenoroc.

Şi într-o anume privinţă Hartung avea de ce să fie decepţionat. Dacă Stanley primise de la un editor londonez pentru prezumtiva sa carte: străbătând Africa de la est la vest, imediat răsplătit pecuniar cu cincizeci de mii de lire sterline, înainte chiar să se fi apucat să o scrie, cu Hartung lucrurile s-au

petrecut cam pe dos şi a trebuit să se mulţumească numai cu a patra parte din sumă.

Totuşi, Georg Hartung a acceptat condiţiile editorului, să lucreze deocamdată pentru hrană şi adăpost în casa de creaţie a editurii, urmând să-şi primească restul retribuţiei la apariţia cărţii. Aşa a luat fiinţă într-un an de zile prima lui operă în trei volume „Fără bani, numai cu puşca de vânătoare în jurul lumii”

A ieşit un eşec răsunător. Lucrarea a fost pur şi simplu ignorată de către public, cu nepăsare: aşa ceva nu i se poate întâmpla unui om, totul e numai fantezie, o lucrare diletantă, prea scumpă, prea groasă pentru a fi citită.. Aşa se face că editorul l-a dat afară pe Hartung din templul de creaţie şi l-ar fi pus să plătească şi costurile pensiunii, dacă acesta ar mai fi avut cu ce.

Întreaga ediţie a lucrării a fost distrusă. Georg a fost nevoit să admită cel puţin faţă de el însuşi că avea cea mai mare parte din vină. Ar fi trebuit să aleagă pentru lucrarea sa un alt editor, unul care făcea publicitate călătoriilor în jurul globului. Ar fi fost nevoie să ia legătura cu consulatele pentru a certifica trecerea lui prin ţările în cauză, ş-apoi după o suficientă reclamă şi publicitate adecvată, să străbată în înot Hudsonul numai cu flinta lui deasupra capului, pentru a stârni interes şi abia apoi să-şi lanseze opera. Aşa ar fi devenit milionar.

De altminteri, a căutat să-şi câştige existenţa scriind mici istorioare sub un pseudonim, dar a dat de o legiune întreagă de astfel de creatori, care scriau cărţi de călătorie la un nivel mult mai ridicat, de parcă le-ar fi trăit ei înşişi, în timp ce lui îi lipsea misiunea necesară.

Dacă Georg nu voia să nu moară de foame, trebuia să-şi găsească o altă ocupaţie şi asta ar fi fost postul de director remunerat cu o sută de mii de dolari al unei companii, dacă nu ş-ar fi pierdut vremea cu scrisul.

Îi mai rămânea un singur lucru de făcut. Din nou în lumea largă, îmbrăcat în nelipsita lui haină de vânătoare şi cu flinta-i prea bine cunoscută, singurele lui proprietăţi.

Pe aceleaşi rute!

În ultimul minut a primit însă o scrisoare de la fostul său editor şi încă una foarte ciudată. S-a gândit să-i facă o vizită trimiţătorului, mai ales că editura se afla tocmai pe ruta pe care voia să o urmeze.

CAP. III

PRINTRE ZIDURI

Ţinutul adiacent Newtonului e o crudă deziluzie. Pretutindeni o atmosferă plictisitoare, praf de cărbune şi câte un smoc de iarbă verde şi întunecată, fum, pecingine, rugină, praf de cărbune şi rar câte un smoc verde de iarbă.

De asemenea şi vechiul schit odinioară aparţinând ordinului capucin, se încadra în acelaşi orizont de aşteptare.

Deşi se puteau vedea copaci înalţi depăşind zidurile înalte şi ele, ale livezii împrejmuite, acestea aveau trunchiurile scorojite şi pe alocuri înnegrite de praf de cărbune.

Proprietatea împrejmuită avea numai o cale de acces. Aceasta era asediată de sute de oameni şi orice tren sosea în zonă aducea cete de noi curioşi, cărora le-ar fi plăcut să viziteze vechea mănăstire.

De ce? Pentru că povestea cu morisitul şi tot ce se petrecuse în casa magnatului L. P. Deacon fusese publicată deja în ziarele de dimineaţă de pretutindeni.

Aici avusese loc un act de trădare a confidenţei, unul din servitori nu numai că a tras cu urechea, dar a şi fost martor la experimentele tinerei domnişoare Morris. Şi acesta şi-a părăsit fără vorbă în ziua următoare serviciul. Aparent fără motiv, întrucât acesta deveni evident ceva mai târziu. Acestui servitor necredincios i se datora faptul de a fi povestit de-a fir a păr evenimentele la care a fost martor.

Bătrânul Deacon plesnea de mânie. Singura sa consolare a fost că blestematul de valet n-a reuşit să fie martorul la discuţiile de mai târziu cu fiul său, în care au elaborat împreună un plan menit a aduce în posesia lor morisitul. Altfel ar fi apărut şi asta în presă.

Totuşi, publicul larg a luat oarecum notă de autenticitatea revelaţiei din presă, o parte fiind martorii oculari la apariţia acelui autovehicul ciudat care s-a ivit din apele fluviului Hudson. Sosirea şi plecarea acestuia.

În faţa locuinţei lui Deacon s-au adunat o mulţime de oameni să privească în parcul de maşini al milionarului, dar n-au reuşit, fireşte, întrucât era închis şi păzit. Şi asta în primul sfert de oră după apariţia ziarelor. Că o tânără doamnă păşise în casa lui Deacon şi că după multă vreme a ieşit din nou, urcându-se într-un automobil blindat era de asemenea de notorietatea publicului larg.

Că acest ciudat autovehicul provenea într-adevăr din interiorul vechii mănăstiri, n-a mai fost atât de greu să se ştie.

Abia apoi s-a aflat totul despre faptul că fiica inventatorului mort oferise morisitul spre vânzare bătrânului milionar Deacon şi că acest automobil ciudat avea un motor care funcţiona pur şi simplu pe baza combustibilului apă. Aşa se face că împrejurimile mănăstirii au şi început să fie asediate de către reporteri sau cete de curioşi.

Aceştia n-aveau să afle nimic în plus, vechiul schit rămânea închis şi strict păzit.

Lângă poarta de fier, pe deasupra zidului de patru metri înălţime, o siluetă misterioasă făcea de strajă. Era vorba de un omuleţ cu o faţă uscată ca un pergament, tăiată de riduri, îmbrăcat la fel de ciudat, într-o haină de sărbătoare şi pantaloni pe măsură, având pe cap un cilindru negru, în jurul căruia era înfăşurată o banda verde, iar în picioare încălţat cu pantofi de pâslă de aceeaşi culoare ca şi cravata sa.

Acesta se hlizea mereu, ţinându-şi sub braţ o umbrelă tot verde, ca şi mănuşile de altfel, potrivindu-se ia culoare cu imensa sa batistă verde, de care se folosea mereu, întrucât straniul omuleţ nu înceta să miroase şi să fornăie de plăcere, introducând în nară tutun dintr-o tabacheră din corn.

Numai acestui saltimbanc i se putea adresa mulţimea uriaşă. De ore întregi se cerea permisiunea de a o putea intervieva pe Miss Morris şi fiecare reporter nou sosit îşi începea propria sa pledoarie.

Dacă onorariul pentru un astfel de interviu începea de la zece mii de dolari, propus de fiecare dintre aceştia, reprezentantul marelui ziar New York Herald a avansat pentru prima dată suma de o sută de mii de dolari.

Dar omuleţul de strajă era de neclintit. Chiar şi cu această sumă colosală.

— Nu, nu, domnule, nici pentru o sută de milioane nu puteţi pătrunde înăuntru şi dacă îndrăzniţi să vă căţăraţi pe zid, vă

garantez că veţi fi luat la ţintă de nişte ciori obraznice, pe cinstea mea. Ha, ha, ha...

Aşa striga prevenitor omuleţul, neuitând să agite ca pe o armă umbrela spre masa de reporteri năuciţi.

Se părea că vorbise în englezeşte, dar se folosise mai degrabă de un dialect potrivit unuia de pe meleagurile ceţoasei Anglii şi anume, din Ţara Galilor. Regatul Ţării Galilor şi prinţul de Coroană jucau acelaşi rol ca şi saxonii, respectiv prinţul de Saxa în Germani.

Acest omuleţ poate că avea o sorginte galeză, unde portul în verde este ceva specific şi în special femeilor. Şi la aceştia negrul este semn de doliu, de aceea purta cilindrul negru pentru stăpânul său de curând repauzat.

— Hei, domnule.

— Încoace, încoace!

A început din nou să se agite omuleţul de îndată ce a văzut o anume siluetă apropiindu-se.

I-a aruncat peste zid o frânghie la picioare, pe care acesta a început să se urce.

Nu era altul decât Georg Hartung, acel care a răspuns chemării piţigăiate omuleţului ridicol, cocoţat sus pe ziduri.

— Veniţi sus, poarta nu am voie s-o deschid.

— E de necrezut, se proţăpi mai departe comicul omuleţ. Sunteţi fără îndoială Georg Hartung?

— De unde mă cunoaşteţi?

— Dar cine ar putea fi cu un asemenea costum şi o astfel de flintă!

— Nici nu ştiu ce se doreşte de la mine, s-a întrebat Georg. După ce tot pălăvrăgind pe întreaga durată a procesului de

căţărare, până ce drumeţul a fost lângă bufonul acesta..

— Păi ce alta, decât o călătorie în jurul lumii. Vrem să folosim acelaşi itinerariu ca şi dumneavoastră şi sunteţi dorit pe post de călător. Dar despre toate acestea veţi discuta cu Miss Leonor Morris. Nu-i nici pe departe aşa de mândră cum o descriu ziarele, aşa că veţi putea face toate aranjamentele în linişte.

A studiat doar fizica şi chimia la tinereţe şi la Berlin şi naiba mai ştie unde..

Aşa palavragea caraghiosul acesta întruna, în timp ce făceau împreună ocolul zidului. Era şi ciudat, cu o mină ce nu inspira încredere nimănui. Cu atât mai puţin să-ţi poţi imagina că cineva rezidenţiază în dosul acestora într-o locuinţă privată. Deocamdată Georg n-a dat ochii decât cu misteriosul automobil, care stătea în faţa uşii locuinţei, dar nu foarte ferecat avea gemurile deschise, apoi atenţia bărbatului a fost captată de apariţia tinerei proprietare.

Leonor nu purta doliu, ci era îmbrăcată într-un costum din loden de călătorie.

Mister Georg Hartung şi Miss Leonor Morris, fiica răposatului domn Morris, a făcut prezentările. Comicul personaj, făcând o reverenţă înainte de a-şi îndepărta caraghiosul cilindru din creştetul capului, dezvelind o chelie rasă ca-n palmă, ce-i făcea o cinste deplină acestui saltimbanc comic.

— Mă bucură că aţi dat curs invitaţiei mele, a început Leonor fără o altă introducere. Mă veţi însoţi deci în această călătorie în jurul lumii pe post de călător!

— Vreţi să luaţi aceeaşi rută ca şi mine odinioară?

— Da. Credeţi că acest automobil va putea străbate peste tot?

— Înainte de vă răspunde, daţi-mi voie să vă pun o altă întrebare.

— Vă rog!

— Cum de v-aţi oprit la mine?

— Prin citire cărţii pe care aţi scris-o! „Fără bani în jurul globului, dar cu puşca.”.

— Aşadar, credeţi c-am întreprins cu adevărat acest tur al lumii?

— Cum, n-aţi făcut-o? a întrebat mirată Leonor.

— Bineînţeles că da. Totuşi sunteţi prima persoană care nu se îndoieşte de afirmaţiile mele. Nu aţi citit nici o notificare în presă asupra acestei cărţi?

— Nu prea citesc presa. Am văzut cartea şi am cumpărat-o.

Aşadar, nu sunteţi crezut?

Georg i-a împărtăşit în câteva fraze laconice experienţa avută asupra credibilităţii sale.

— Da, într-adevăr, există acolo zugrăvite nişte lucruri care nu sunt prea uşor de crezut. Sunt acolo acele întâmplări, sau mai degrabă experienţe existenţiale la marginea supravieţuirii, dar, Dumnezeule, de ce nu?

— Omul poate face atâtea, dacă doreşte. Cu toate astea, zugrăviţi lucruri de care-ţi vine uşor să te îndoieşti, dar se pare că sunteţi un supraom, cu calităţi supranaturale.

— În ce fel? a întrebat Georg. De asta se îndoiesc oare oamenii?

— Păi, în Africa descrieţi cum aţi luat urma unui negru care dispăruse în urmă cu opt zile.

— Aşa fost şi în ciuda urmei vechi de opt zile, mi-am găsit totuşi omul.

— Şi între timp a trecut cel puţin o zi în care a plouat abundent, aşa cum se întâmplă adesea la tropice.

— Aveţi dreptate, ar fi trebuit să-mi probez mai întâi măiestria în citirea urmelor şi traseul pe care eram şi abia apoi să-mi fi scris cartea. Aş fi căpătat mai multă credibilitate şi cartea mea ar fi avut succes, a constatat Hartung pe un ton amar.

— Da, da. Abilităţile de trăgător la ţintă, mai mult decât îndemânarea în această artă. Am admirat la dumneata îndeosebi capacitatea de a regla tirul de la distanţă. Se spune că aţi nimerit de la şase sute douăzeci de metri două gazele numai din două focuri expediate.

— Aşa este.

— Cu flinta asta obişnuită de aici?

— Obişnuită sau simpla, cum vreţi să o numiţi, însă e foarte bună. Aceasta este de fapt cea mai reuşită performanţă a sa.

— Foarte bine. E de mirare, dar nu imposibil. Ceea ce mi se pare greu de crezut este că mai înainte de a trage aţi reglat arma exact la distanţa de şase sute douăzeci de metri. Asta nu poate să o facă nici un om.

— Ba da, se poate face şi nu sunt singurul care o şi realizează. Până la o mie de metri pot să reglez arma la orice distanţă, cu o marjă de eroare de cinci metri, fără teamă dea a da greş.

— Asta va trebui să mi-o dovedeşti imediat. Uitaţi-vă acolo la copacii aceia! Se văd peste zid. Cunosc distanţa până acolo forte bine. Cu cât o apreciaţi?

Numai un moment a privit Georg în direcţia indicată.

— Trei sute patruzeci până la trei sute patruzeci şi cinci de metri! a afirmat el fară nici o şovăială.

— Extraordinar. Aţi spus-o fără greşeală. Până acolo sunt exact trei sute patruzeci şi doi de metri, Ei bine, domnule, cum de aţi ajuns la această performanţă.

— Mi-e înnăscută. Ş-apoi, să nu uităm că zilnic fac uz de ea, deci exerciţiul nu-mi lipseşte.

— Sunteţi un vânător profesionist?

— Nu. M-am născut în Germania pe o moşie seniorială. Am făcut studiile gimnaziale acasă, fiind pregătit de către un profesor specialist, dar nu m-am aplecat serios asupra acestora. Mai tot timpul mă dedicam practicii şi exerciţiului în pădure şi pe câmp. Când am împlinit doisprezece ani, tatăl meu a emigrat în America, nai precis în Arkansas, unde deţineam o mare plantaţie.

Am vrut să studiez filologia, spunându-mi-se că aveam calităţile naturale pentru asta. Nu puteam însă să o fac, pur şi simplu claustrându-mă în nişte clădiri. Aşa că tatăl meu mi-a angajat acasă alţi profesor, specialişti, fiindcă situaţia sa materială îi permitea sa o facă.

Am studiat din mers în pădure, cu flinta pe umeri, având în geantă gramatica greacă.

Când împlinisem nouăsprezece ani, tatăl meu şi-a pierdut toată averea. A murit, iar mama mea era deja moartă. Ce puteam face!

M-am gândit să-mi valorific abilităţile mele vânătoreşti şi cu asta să-mi câştig existenţa. Aşa am început prima călătorie în jurul lumii.

Da, am în sânge spiritul aventurii şi capacităţile de a-mi urma propria fantezie, aşa cum şi-o doreşte fiecare tânăr scriitor.

Nemişcată, fară să-l întrerupă nici o clipă, Leonor asculta concentrată povestea acestui om, cu o faţă deschisă, plăcută, înconjurată de o bărbuţă blondă.

— Nu e nevoie de nici o asigurare, cine doar vă priveşte rămâne cu convingerea că sunteţi în stare să parcurgeţi optzeci şi opt de leghe engleze numai în unsprezece ore şi asta în pas alergător.

— Atunci când eram ameninţat de moartea lentă prin sete, da. Mai sunt şi alte lucruri improbabile care abundă în cartea mea, de aceea unii cred că nici măcar copiii n-ar trebui să o ţină în mâini.

— Aşa este. Aşadar, v-aţi întreţinut numai cu carne de vânat în tot acest timp?

— Da, cu excepţia unor scurte perioade.

— Noi vom lua în automobil cinci persoane. Puteţi să mă asiguraţi că vom dispune întotdeauna de vânat?

— Cu atât mai mult cu cât va fi necesar să transport personal aceste provizii. Cunosc staţiuni, locuri de păşunat şi adăpători, unde pot răpune vânat în orice cantitate. Va trebui însă să dispun de mijloace de a usca, sau mai degrabă, a afuma carnea, sau de a o prepara în saramură.

— La toate astea s-a gândit tatăl meu, atunci când a construit automobilul.

— În acest caz, putem în orice oraş să ne aprovizionăm după dorinţă.

— Nu, tocmai asta nu putem să o facem!

— Cum aşa?

— Pentru că, pentru că... în fine, suntem aprovizionaţi cu de toate, pentru o lună cel puţin. Mai departe însă... Nu mai am nici un dolar în buzunar. Încă mai era o bancnotă de o sută de dolari în poşetă, dar meşterul Green, pe care vi-l prezint cu această ocazie ca pe un inginer genial, a mai dorit să-şi achiziţioneze câteva mărunţişuri, aşa că i-am dat toţi banii. Şi ce credeţi că a făcut cu banii? Şi-a cumpărat vreo şaizeci de kilograme de tabac de prizat!

— Din cea mi bună calitate! l-a asigurat Mr. Green, zâmbind cu toată gura la cei prezenţi.

Leonor nu-i putea lua în nume de rău această risipă, întrucât râdea din toată inima, Georg nu se putea abţine nici el să nu li se alăture..

— Bravo, bravo! a strigat el. Aşa voi face din nou ocolul lumii fără bani în buzunar. Pentru un globe-trotter de unul singur mai merge, chiar şi pentru un biciclist, care mai poate cerşi pe drum, dar pentru un întreg automobil?! Ei, oricum, asta va fi o premieră.

— Sigur că problema are latura sa serioasă, a luat din nou cuvântul Leonor. Îmi spuneaţi ceva mai devreme...

— Dacă aveţi nevoie de mine, sunt alături de dumneavoastră.

— Bine, dar acum să ne referim la modalităţile noastre de plată. Ce doriţi în schimbul serviciilor oferite?

— Ei bine, Miss...

— Aţi fi de acord cu o recompensă zilnică de douăzeci şi cinci

de dolari?

— O, Miss.

— Asta pot să v-o promit cu inima uşoară, a început din nou Leonor să râdă, mai ales că tocmai am rămas fără bani. Dar lăsând gluma la o parte, aţi citit informaţiile cu privire la morisit şi despre întrevederea pe care am avut-o cu Mr. Deacon?

Ea urcă în automobil făcând uz de o mică treapta, Georg a urmat-o. Nu înainte de a vedea pe coridorul îngust doi bărbaţi în salopete albastre şi un domn în costum sport.

Mister Georg Hartung, celebrul explorator şi călător în jurul lumii, despre care deja v-am relatat vouă, camarazilor mei de încredere şi colaboratori vechi ai tatălui meu, a început ea prezentările.

Mr. Charles Pick, a cărui calitate excepţională este că poate strânge eu degetele sau desface, după dorinţă, şurubul unei maşinării, acolo unde orice dispozitiv automat dă greş. Mister Tom O Foy, calificat atât ca bucătar, cât şi ca inginer electrotehnician. Mister Arthur Deacon, care ne însoţeşte pentru a se convinge de temeinicia invenţiei tatălui meu şi că merită cu adevărat o investiţie de o sută milioane de dolari.

Mister Tom O Foy, calificat ca bucătar, cât şi ca inginer electrotehnician.

Cei doi îmbrăcaţi în salopete i-au strâns mâna lui Georg impresionaţi de musculatura acestuia.

O privire aproape duşmănoasă îl ţintui pe tânărul domn, cel de al treilea personaj care a făcut o mică reverenţă, întinzându-i de asemenea mâna, pe care însă Georg, a refuzat să i-o strângă!

Asta nu a părut să-l pună în încurcătura pe renumitul om de lume Deacon junior, întrucât acesta şi-a schimbat în ultime clipă destinaţia dreptei, apăsând pe clanţă, neîncetând însă să remarce zâmbind onoarea pe care o avea de a i se adresa renumitului călător care era Hartung şi a cărui carte o citise ca pe o evanghelie. Şi o sumă de alte delicateţuri şi amabilităţi.

— Nu vă mai complimentaţi atât, domnilor! a întrerupt Leonor potopul de vorbe al tânărului, după care i s-a adresat lui Green, care a venit la urmă de tot şi a închis uşa automobilului,

— Aţi pregătit totul pentru explozie?

— Fitilele ard deja! În cinci minute totul o să fie în flăcări.

— Am de gând să distrug locuinţa noastră de până acum, dându-i foc, i s-a adresat Leonor lui Georg. Tatăl meu a lăsat multe în urmă, care trebuie distruse dacă, dacă vreau să fiu singura care va culege roadele invenţiilor sale.

— Şi acum înainte, Green, mergi de-ţi ia în primire postul, iar domnii îşi vor ocupa locurile în interiorul automobilului, pentru a constata cu proprii ochi calităţile vehiculului Maximus, aşa cum l-am numit după prenumele tatălui meu. Orice va fi nevoie vă voi explica mai târziu.

Totul îi păruse destul de ciudat lui Georg, încă de pe când se afla în îngusta locuinţă şi acum plasat în interiorul locuinţei vehiculului, această impresie i se accentua. Celui mai modem inginer cu mintea deschisă i s-ar fi părut neobişnuit tot ceea ce vedea acum.

Green, îmbrăcat încă în haină de sărbătoare cu nelipsitu-i cilindru, stătea în faţa unui aparat cu nenumărate rotiţe şi pedale. Mai întâi, a apăsat pe claxon. A urmat un sunet plângăcios ca de copil şi după o uşoară smucitură automobilul a pornit, luând-o la goană printre tufişuri.

— Acum va trebui să închidem ferestrele.

O uşoară mişcare a manivelei şi geamurile de sticlă au fost înlocuite de jos în sus de plăci metalice. Automobilul era etanş închis. O slabă, dar nu mai puţin vie lumină electrică i-a învăluit pe toţi cei ce se aflau în interiorul automobilului. În mijlocul plăcilor metalice care luaseră locul geamurilor a apărut un dispozitiv rotund din sticlă, prin care şoferul se putea orienta în raport cu toate obstacolele din jur.

La fel şi Georg a putut constata cum automobilul, care ţâşnise înainte, se afla în faţa unei porţi imense prin care trebuia să iasă.

— Nu putem trece totuşi prin poarta asta, întrucât pur şi simplu e asediată de mulţime, l-a lămurit Leonor. Ne-ar putea deveni primejdios şi în plus, plecarea noastră trebuie să se facă în secret.

— Aşadar mai este şi o altă poartă?

— Nu, acest zid înconjurător este prevăzut numai cu o singură poartă.

— Ei; şi atunci cum putem ieşi afară?

— O să vedeţi. Direct prin zid!

— O să-l dărâmaţi?

— Nici vorbă! Pur şi simplu trecem prin el. Are o grosime doar de un metru, a completat-o Mister Green.

Georg n-a mai adăugat nimic în plus, preferând să privească.

Gardul acela durat din subarboret şi cărămidă nu însemna altceva pentru bolidul acela decât un obstacol de paie, apoi urmau doi copaci, printre care ei nu se puteau strecura. Dar, uite, parcă s-au aplecat puţin într-o parte, în timp ce un arbore gros cât lungimea unui braţ s-a rupt ca un chibrit uscat şi acum, atenţie, venea zidul solid din blocuri de piatră.

— Atenţie, domnilor! O să suportaţi o zdruncinătură.

Automobilul a intrat într-un alt regim de viteză, gonind ca o săgeată înspre zidul care se apropia şi inima lui Georg a încetat pentru o clipă să mai bată. O zdruncinătură dureroasă, un zgomot asurzitor, o prăbuşire uruitoare de pietre, iscată ca de un cutremur şi în secvenţa următoare nemaipomenitul bolid în care se aflau, lăsase deja în urmă zidul care înconjura schitul.

CAP. IV

INVENŢIILE LUI MAXIMUS MORRIS

Cu viteza unui tren expres, automobilul gonea de-a lungul şoselei în direcţia vest.

Chiar din cabina şoferului, Leonor a explicat tuturor construcţia şi proprietăţile acestui automobil.

— Greutatea sa nu depăşeşte o tonă. Este construit în esenţă dintr-o varietate de aluminiu aliat, aşa că se poate spune cu adevărat că este vorba de un vehicul blindat. Vă voi arăta acum interiorul. Poate fi închis ermetic, sau dimpotrivă deschis, în ambele cazuri. Avem ferestre care-s adecvate scopului şi diferitelor circumstanţe.

Sus, pe platformă, poate fi instalat un turn blindat prevăzut cu o mitralieră, de care sperăm să nu ne folosim niciodată.

În afară de asta şi din spate poate apărea o platformă asemănătoare, de asemenea, în faţă şi în cele două părţi laterale.

Întreg vehiculul este susţinut de trei axe şi şase roţi, deşi în realitate sunt prevăzute mai multe dispozitive dintre acestea, fiecare cu rolurile lor specifice.

— Ei, Mister Hartung, încă nu v-am întrebat ce fel de dificultăţi întrevedeţi că vom întâlni pe parcurs? Nu ne ascundeţi nimic.

— Cu privire la asta nu sunt multe de spus, în afară de faptul evident că ne pândesc destul de multe pericole. Oricum, acest autovehicul micşorează considerabil riscurile, deşi nu le elimină complet.

Vehiculul poate călători şi pe apă, după câte ştiu.

— Se poate transforma într-o ambarcaţiune de sine stătătoare. În spate e prevăzută o elice, iar roţile pot fi transformate în zbaturi sau palete.

Sunt curenţi foarte puternici, asta să ne fie grija, cea mai mare.

— Ce se întâmplă în deşerturi cu nisip fin?

— În acest caz, roţile sunt modificare cu un sistem de pârghii de un metru lungime ce va împiedica îngroparea automobilului în nisip.

— Dar gheţurile netede cum pot fi învinse?

— Roţile sunt prevăzute cu antiderapante şi de „spini”, care apar după dorinţă.

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 2

Cuprins

CAP. I *O SUTĂ MILIOANE DE DOLARI*.....3

CAP. II *UN GLOBE-TROTTER PE CARE NU-L CREDE NIMENI*.....14

CAP. III *PRINTRE ZIDURI*.....17

CAP. IV *INVENŢIILE LUI MAXIMUS MORRIS*.....27

Cuprins.....29

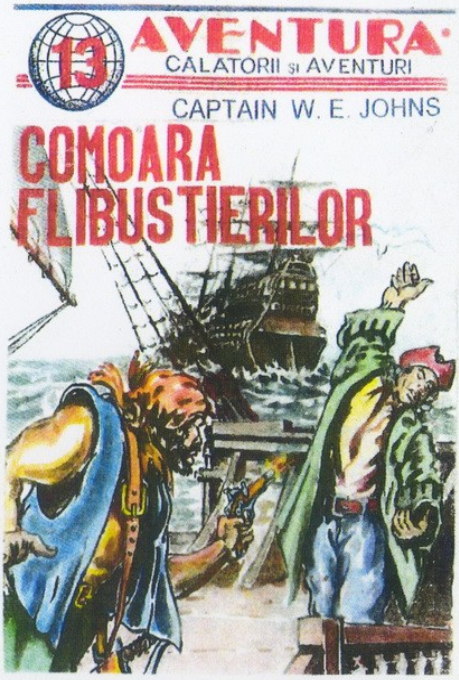

Sub egida ALUCI şi ALGRUNI au apărut în 1997-2007 trei seriale literare de aventuri :

AVENTURA, în 30 de numere
ALAIN LUPIN, în 10 numere
FANTASTICA AVENTURĂ, în 5 numere

S-a colaborat la apariţia a 150 de broşuri AVENTURILE SUB MARINULUI (ECHIPAJULUI) DOX.

CURÂND, ÎN ÎNGRIJIREA LUI ISTRATE PETRU, ÎN CALITATE DE TRADUCĂTOR ŞI A LUI LUPAŞTEAN AUREL, CA GRAFICIAN, VA APĂREA UN SERIAL NOU DE BROŞURI, SUB GENERICUL OCHII SFINXULUI . CONŢINÂND UN GRUPAJ DE POVESTIRI DE AVENTURI, AL CĂRUI AUTOR ESTE SCRIITORUL GERMAN ROBERT KRAFT, CEA MAI MARE PARTE A SPAŢIULUI ESTE ACORDAT PASIONANTEI CĂLĂTORII ÎNTITULATĂ : CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL LUMII